

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: J. A., narozený dne X.

bytem X.

zastoupený advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou

sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR

sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 5. 12. 2017, č. j.: MPSV-2017/250160-911

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 5. 12. 2017, č. j.: MPSV-2017/250160-911, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené právní zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 2 600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j.: MPSV-2017/250160-911, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 18. 10. 2017, č. j.: 23780/2017/AAG, kterým byla žalobci s účinností od 1. 10. 2017 snížena dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí z částky 3 410 Kč na částku 2 200 Kč měsíčně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Své povinnosti uchazeče o zaměstnání plnil, byl aktivní. Ke snížení příspěvku na živobytí nedochází automaticky, poměry žalobce měly být objektivně zjištěny. Není zřejmé, proč nebylo vycházeno z ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPHN“). Mělo být posouzeno, zda se na něj vztahuje ustanovení § 25 odst. 2 ZPHN ve spojení s § 12 odst. 2 téhož zákona. Účastnil se projektu organizovaného krajskou pobočkou úřadu práce. Výkon veřejné služby mu nebyl nabídnut, stejně tak mu nebylo nabídnuto sociální poradenství, postup správních orgánů nebyl ani v souladu s ustanovením § 61 ZPHN. Nebylo přihlédnuto k jeho zdravotnímu stavu ani tomu, že osobou v hmotné nouzi je již více než jeden rok. Hrozí mu sociální vyloučení. Právní úprava je protiústavní. Ustanovení § 24 a § 25 ZPHN nebyla správně vyložena.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobce nespadá mezi osoby, u nichž se nezjišťuje snaha zvýšit si příjem vlastní prací, nespadá ani do žádné z kategorií uvedených v ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN, individuální akční plán není projektem úřadu práce. Není důležité, zda bylo žalobci něco nabídnuto, ale zda to vykonával. Na žalobce se ustanovení § 24 odst. 1 písm. g) ZPHN nevztahuje. Ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN vylučuje zvýšení příspěvku, proto možnosti zvýšení nebyly hodnoceny. Žalobce byl řádně a s dostatečným předstihem poučen o změně úpravy ZPHN. Právní úprava není protiústavní. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 30. 1. 2017 byl žalobce poučen o změně právní úpravy ZPHN ode dne 1. 2. 2017, podle níž mu bude snížena částka živobytí na existenční minimum (2200 Kč), pokud u něj po 6 měsících pobírání příspěvku na živobytí nebude splněna žádná ze stanovených podmínek; žalobce byl též poučen, že v případě zájmu mu organizátor zajistí výkon veřejné služby v rozsahu 30 a více hodin za měsíc (poučení ke změně ZPHN od 1. 2. 2017).
8. S žalobcem bylo dne 10. 10. 2017 zahájeno řízení ve věci snížení dávky příspěvek na živobytí (oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 9. 10. 2017 s doručenkou).
9. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2017, č. j.: 23780/2017/AAG, byla žalobci s účinností od 1. 10. 2017 snížena dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí z částky 3 410 Kč na částku 2 200 Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal.
10. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
11. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. Rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná, naopak jsou srozumitelná i dostatečně odůvodněná. Jsou zřejmé skutkové a právní důvody rozhodnutí, úvahy v odůvodnění jsou vedeny logicky a koherentně. Žalovaný se nespokojil s pouhým odkazem na zákonná ustanovení, ale vše řádně vyložil a srozumitelně vyhodnotil.
13. Žalobci byla výše dávky snížena až od 1. 10. 2017, tedy více než 6 měsíců po změně právní úpravy ode dne 1. 2. 2017, o níž byl žalobce předem prokazatelně poučen. Dávka nebyla žalobci snížena automaticky, ale rozhodnutím na základě zákona. Poměry žalobce byly objektivně zjištěny, ale nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by odůvodňovala ponechání výše dávky nad rámec existenčního minima.
14. Z § 24 odst. 1 písm. g) ZPHN vycházeno nebylo, neboť jde o zbytkové ustanovení vztahující se na případy, jež nejsou zahrnuty v předchozích písmenech. V nyní posuzovaném případě, ale na žalobce dopadá ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN, zbytkové ustanovení písmene g) téhož zákona, tudíž nelze aplikovat. Při uplatnění § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN nelze zvýšit částky živobytí dle § 25 - § 28 ZPHN, proto by hodnocení splnění podmínek § 25 ZPHN bylo nadbytečné.
15. Individuální akční plán sestavený úřadem práce není projektem organizovaným krajskou pobočkou Úřadu práce ČR. Individuální akční plán nevyžaduje takovou míru součinnosti, aby se jednalo o organizovaný projekt, krom toho organizovanému projektu neodpovídá ani typově.
16. Výkon veřejné služby žalobci nabídnut byl, a to v rámci poučení dne 30. 1. 2017, stačilo, aby žalobce kontaktoval organizátora veřejné služby, který by mu její výkon zajistil v dostatečném rozsahu. Žalobce byl dostatečně poučen o svých možnostech a o své situaci, pokud mu něco nebylo jasné nebo požadoval další informace ke své situaci, bylo na něm, aby se samostatně zajímal a dotazoval se úřadu. Ohledně všeho, co bylo pro napadené rozhodnutí podstatné, byl žalobce řádně poučen, žádný nedostatek v oblasti sociálního poradenství (ať již s odkazem na § 1 odst. 2 nebo § 61 ZPHN) na to proto nemohl mít vliv.
17. Ve správním řízení nevyšlo najevo, že by žalobce měl zásadní zdravotní potíže, jež by mu bránily vykonávat veřejnou službu. Žalobce se měl dohodnout s organizátorem veřejné služby, aby měl za úkol takové činnosti, jež by byly slučitelné s jeho zdravotním stavem, žalobce však organizátora veřejné služby dle všeho ani nekontaktoval.
18. K délce, po níž byl žalobce v hmotné nouzi, žalovaný přihlédl. Vždyť právě ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN je aplikovatelné pouze s ohledem na délku, po kterou je pobírán příspěvek na živobytí. Bez přihlédnutí k uvedené délce by napadené rozhodnutí nemohlo být vůbec vydáno.
19. U žalobce byly naplněny podmínky ustanovení § 24 odst. 1 písm. f) ZPHN, pro něž není rozhodná hrozba sociálním vyloučením, kterou žalobce obecně namítal. Žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zcela vyloučen z poskytování dávky, stále byl uznáván za osobu v hmotné nouzi, příspěvek na živobytí mu však byl s ohledem na zákonná ustanovení snížen.
20. Žalovaný správně vyložil a aplikoval ustanovení § 24 ZPHN (konkrétně § 24 odst. 1 písm. f); jelikož použité ustanovení vylučuje možnost zvýšení dávky dle § 25 - § 28 téhož zákona, nemusel být § 25 ZPHN hodnocen a vykládán.
21. Zákonnou právní úpravu hodnotí soud jako zcela souladnou s ústavním pořádkem. Žalobce má nárok na nezbytnou částku (existenční minimum) i bez výkonu veřejné služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Vykonávání veřejné služby tudíž není podmínkou nároku na dávku, pouze může poživatelům dávek pomoci v hmotné nouzi zajistit finanční prostředky navíc. Není-li nárok na dávku podmíněn výkonem veřejné služby, nelze v právní úpravě spatřovat rozpor s judikaturou Ústavního soudu.

22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.
24. Soud přiznal právní zástupkyni, která byla v této věci žalobci ustanovena soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 1000 Kč, tedy celkem 2000 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; paušální náhrada tedy činí 600 Kč. Odměna právní zástupkyně tak byla vyměřena v částce 2 600 Kč. Odměna nebyla zvýšena o částku odpovídající DPH, neboť nebylo prokázáno, že by byla právní zástupkyně plátkyní DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 9. listopadu 2020

Mgr. Dana Černovská v. r.
samosoudkyně